

Θέλω μάτια τώρα!

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Είχαμε πάει με μερικούς συμφοιτητές μου από τη Θεσσαλονίκη εκδρομή στα Επτάνησα. Συμφωνήσαμε να περάσουμε και από τα μεγάλα προσκυνήματα των νησιών. Έτσι, αφού προσκυνήσαμε τον άγιο Σπυρίδωνα στην Κέρκυρα και τον άγιο Γεράσιμο στην Κεφαλλονιά, πήραμε το καράβι για τη Ζάκυνθο.

Τη μέρα εκείνη το Ιόνιο ήταν λάδι. Αρκετοί γλάροι πετούσαν δίπλα μας και δυο-τρία δελφίνια έκαναν κοντά μας ασκήσεις επιδείξεως, που ανέβασαν στα ύψη τη διάθεσή μας.

Ανεβασμένοι στο τελευταίο κατάστρωμα θαυμάζαμε με τα κιάλια, που είχε μαζί του ένας μας, την όμορφη πατρίδα του εθνικού μας ποιητή. Είχαν δίκιο όσοι ονόμασαν τη Ζάκυνθο Φιόρε του Λεβάντε (λουλούδι της Ανατολής) και «πλωτό περιβόλι». Είναι καταπράσινη, με υπέροχες ακρογιαλιές.

Προσκύνημα στον Άγιο Διονύσιο

Μόλις κατεβήκαμε στο λιμάνι, περάσαμε από δύο μεγάλες πλατείες, του Σολωμού και του Αγίου Μάρκου, και πήραμε το δρόμο αριστερά, δίπλα στη θάλασσα, για τον άγιο Διονύσιο. Δεν χρειάστηκε να ρωτήσουμε πώς θα πηγαίναμε έως εκεί, διότι δυο-τρεις προσκυνητές και μερικές προσκυνητρίες πήγαιναν πριν από μας προς τον Άγιο γονατιστοί.

Όταν μπήκαμε στον ιερό Ναό, σκίρτησαν οι καρδιές μας από συγκίνηση και αγαλλίαση. Ήταν κατάμεστος και έψαλλαν όλοι την Παράκληση στον Άγιο. Ήταν μια γεύση από τον ουρανό η ώρα εκείνη. Δεν θέλαμε να τελειώσει ποτέ.

Προσκυνήσαμε με κατάνυξη το ολόσωμο άφθαρτο σκήνωμα του Αγίου και οι καρδιές μας σκιρτούσαν από ιερό δέος. Μυστικές δεήσεις της ψυχής μας υψώνονταν εμπρός του προς τον ουρανό.

Τα λίγα πνευματικά λόγια και οι ευχές του ιερομόναχου, που στεκόταν ευλαβικά δίπλα στη λάρνακα του Αγίου, στάλαξαννάμα Θεού μέσα μας.

Βγαίνοντας από το Ναό πήγαμε σ' ένα κελλί, 2-3 χιλιόμετρα πιο πέρα, σ' ένα υψωματάκι. Είχε θαυμάσια θέα προς τη θάλασσα ανάμεσα στα δέντρα. Στο κελλί ζούσε με δυο-τρεις υποτακτικούς ένας χαρισματικός γέροντας. Είχαμε ακούσει γι' αυτόν και θέλαμε να πάρουμε την ευχή του.

Μας δέχτηκε λοιπόν με απλότητα και πολλή χαρά. Ήταν ένας σεβάσμιος γέροντας, κοντά στα ενενήντα, ολόλευκος. Το πρόσωπό του έλαμπε. Τα μάτια του έμοιαζαν σαν παράθυρα στον ουρανό.

— Συγκινούμαι που σας βλέπω, παιδιά μου, άρχισε να λέει, μόλις τέλειωσαν το κέρασμά μας οι υποτακτικοί. Μου είπατε, συνέχισε, ότι ήρθατε από τη Θεσσαλονίκη, από την πόλη του Μυροβλύτου αγίου Δημητρίου, να προσκυνήσετε τον Άγιο μας. Σας συγχαίρω, διότι πιστεύετε και δεν έχετε παρασυρθεί από τον κόσμο της αμαρτίας, αλλά ζείτε χριστιανική ζωή, όπως δείχνει η όψη σας.

Εμείς εδώ, παιδιά μου, ζούμε διαρκώς την παρουσία του Αγίου μας. Μας προστατεύει, μας ενισχύει με τη θεόδοτη χάρη του. Κάνει πολλά θαύματα ο Άγιός μας. Τον έχω διακονήσει πολλές δεκαετίες και είδα με τα μάτια μου πολλά θαύματα. Θα σας πω ένα μόνο, για να μη σας κουράσω. Το έζησα όπως με βλέπετε και σας βλέπω.

Εξάισιο θαύμα

Είχαμε την εορτή του Αγίου και όπως κάθε χρόνο είχαν συρρεύσει πλήθη πιστών από το νησί μας, από τα γύρω νησιά, από όλη την Ελλάδα κι από το εξωτερικό. Ανάμεσα στους πολλούς αρρώστους, που είχαν προστρέξει εκείνη τη χρονιά με πίστη στη χάρη του θαυματουργού Αγίου μας, ήταν κι ένα γεροδεμένο παλληκάρι, λίγο μεγαλύτερο από σας. Το κρατούσαν από το χέρι ο αδελφός του και η νύφη του. Ήταν τυφλός. Όταν αντίκρισα το πρόσωπό του, ράγισε η καρδιά μου. Οι κόγχες των ματιών του ήταν αδειανές. Θέαμα φρικτό, ανατριχιαστικό. Όπως μου είπε ο αδελφός του, έμεινε τελικά χωρίς μάτια έπειτα από κάποιο φοβερό ατύχημα. Οι γιατροί έκριναν, ότι έπρεπε να εξορυχθούν οι οφθαλμοί του, για να προστατευθεί ο υπόλοιπος οργανισμός του. Ήρθε κι αυτός μαζί με τους άλλους αρρώστους στη χάρη του Αγίου και ξάπλωσε στο δρόμο, απ' όπου θα περνούσε η λιτανεία με το ιερό σκήνωμα του αγίου Διονυσίου.

Μόλις λοιπόν αντιλήφθηκε από τον θόρυβο, ότι έφτασε από πάνω του το ιερό σκήνωμα, έκανε κάτι συγκλονιστικό. Σηκώθηκε ξαφνικά, άρπαξε με τα δυνατά χέρια του την άκρη της μεγάλης λάρνακας και φώναζε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του: **«Θέλω μάτια, Άγιε, τώρα! Δώσ' μου μάτια τώρα! Θέλω μάτια τώρα! Τώρα!!»**

Η πομπή σταμάτησε. Ο τυφλός νέος κρατώντας τη λάρνακα συνέχιζε να φωνάζει σπαραξικάρδια «δώσ' μου μάτια τώρα! τώρα!»

Το λέω και ανατριχιάζω. Όλος ο κόσμος συγκλονίστηκε. Οι ιερείς έκαναν μια δέηση, και πριν τελειώσει η δέηση, το θαύμα, το απίστευτο μα αληθινό, είχε συντελεστεί. **Δύο θαυμάσια μάτια γέμισαν αμέσως τις κόγχες του παλληκαριού εκείνου.** Δάκρυα χαράς και συγκινήσεως γέμισαν τα μάτια των πιστών που έζησαν από κοντά το θαυμαστό γεγονός. Οι καμπάνες του Ναού μας διαλαλούσαν επί ώρα το θαύμα. Και ο πρώην τυφλός ακολουθούσε πρώτος το σκήνωμα του Αγίου σ' όλη τη λιτανεία, λαμποκοπώντας από χαρά. Μερικοί μάλιστα

πήγαιναν και έβλεπαν προσεκτικά τα θαυμάσια μάτια του και σταυροκοπιόντουσαν. **Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κι εγώ τέτοια μάτια!**

Σταμάτησε για λίγο και πρόσθεσε:

— Παιδιά μου, να έχετε την ευχή του Αγίου μας και την ευλογία του Θεού στη ζωή σας!

Πήραμε την ευχή του γέροντα και σ' όλο μας το ταξίδι ως τη Θεσσαλονίκη νιώθαμε να σκιρτάει η καρδιά μας συγκλονισμένη από το θαύμα. Ήταν ο καλύτερος επίλογος της εκδρομής μας.

Πηγή: xfd.gr